

Коментари и предлози за измену и допуну, у оквиру јавне расправе о нацрту измена и допуна Закона о јавним агенцијама

Транспарентност Србија

октобар 2017.

Општи коментар

Нацрт измена и допуна Закона о јавним агенцијама, генерално је позитиван. Наиме, њиме се уводе обавезни конкурси при запошљавању у овом делу јавног сектора, који тренутно не постоје, иако за то нема оправданих разлога (примењују се само општи прописи о раду, који важе и за послодавце у приватном сектору). Међутим, околност да се овај закон мења није искоришћена да се у њега уграде сви расположиви механизми за борбу против корупције који су препознати у остатку правног система – у области сукоба интереса и спровођења конкурса.

У том смислу, посебно скрећемо пажњу на то да би овај акт требало да узме у обзир Иницијативу Агенције за борбу против корупције за уређивање сукоба интереса код запослених у органима јавне власти <http://www.acas.rs/wp-content/uploads/2012/12/Inicijativa-sukob-interesa-za-zaposlene-u-organima-javne-vlasti-oktobar-2017-final-.pdf> Иако у овом документу нису посебно наведени запослени у јавним агенцијама, из текста се може видети да се препоруке које је Агенција дала односе и на уређивање у тој области.

Напомињемо да се коментари и предлози једнако односе на теме које су обухваћене постојећим нацртом измена и допунама закона, тако и питањима која нису нашла место у овим изменама и допунама, а требало би.

Сукоб интереса и Закон о јавним агенцијама

Доношење и одредбе постојећег закона

Закон о јавним агенцијама је Влада Србије предложила 2004. године, а усвојен је и једини пут мењан следеће, 2005. године. У истом сазиву Народне скупштине и у доба исте те Владе Србије предложени су и други кључни закони који се односе на рад јавне управе – Закон о државним службеницима, Закон о државној управи итд. Подсећамо да су том приликом у правни систем Србије уведена правила о спречавању сукоба интереса код државних службеника, која су у великој мери скројена уз позивање на одговарајуће норме Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних послова, који је усвојен 2004.

Међутим, реформатор из 2004/5 године је остао недоследан. Тако је, у члану 7. ст. 3. Закона прописано да се „Актом о оснивању јавне агенције могу се одредити послови које запослени у јавној агенцији, ради спречавања сукоба приватног и јавног интереса, не могу вршити у своје име и за свој рачун или у име и за рачун неког другог правног или физичког лица.“

У члану 14. прописана су посебна правила о сукобу интереса који би могли да имају чланови управног одбора и директор јавне агенције:

Чланови управног одбора и директор јесу функционери у смислу закона којим се уређује сукоб интереса при вршењу јавних функција.

Забране и обавезе којима подлежу чланови управног одбора и директор могу се посебним законом или актом о оснивању јавне агенције проширити мимо закона којим се уређује сукоб интереса при вршењу јавних функција.

У члану 16. су прописана правила о сукобу интереса као препреци за избор на место члана управног одбора или директора:

У управни одбор може бити именовано лице које испуњава услове за пријем у радни однос у државни орган, које је стручњак у једној или више области из делокруга јавне агенције, које има високу стручну спрему, које није запослено у јавној агенцији, које именовањем не би изазвало сукоб јавног и приватног интереса и које испуњава друге услове одређене посебним законом или актом о оснивању јавне агенције.

Све чланове управног одбора именује оснивач, изузев кад део чланова именују корисници сами.

Број чланова управног одбора не може бити мањи од три ни већи од седам и одређује се актом о оснивању јавне агенције.

У прелазним одредбама, у члану 57. прописано је да норме о сукобу интереса почну да се примењују и на јавне агенције које су већ радиле у моменту када је овај закон ступио на снагу.

Предлагач из 2004. је тако поставио темеље да се кроз посебне законе, односно кроз појединачне акте којима Влада оснива јавне агенције, предвиде посебне (за сектор специфичне) препреке за обављање послова у јавним агенцијама у погледу неспојивости послова или сукоба интереса у ширем смислу. Међутим, сам Закон о јавним агенцијама није дефинисао ни једну ситуацију која ће се сматрати сукобом интереса, нити је поставио минималне стандарде за уређивање овог битног питања. У образложењу предлога закона из 2004, нема објашњења због чега је тако учињено, а ово образложење би било корисно када се има у виду предузета реформа у јавном сектору. Једино логично објашњење би могла да буде околност да је Закон о државним службеницима, **који садржи правила о спречавању сукоба интереса**, предложен тек следеће године, те да стога није било могуће предложити решење према којем би се на запослене у јавним агенцијама применила правила о спречавању сукоба интереса која важе за државне службенике.

Како год било, остаје чињеница да ни 2005, ни у годинама које су уследиле, овај недостатак није отклоњен и да је питање сукоба интереса код запослених у јавним агенцијама остало неуређено до дана данашњег.

Стратешки акти и пропуштене прилике да се уреди сукоб интереса у јавном сектору

Питање сукоба интереса код запослених у јавном сектору било је уочено као важно приликом израде националне антикорупцијске стратегије из 2013. године, и пратећег Акционог плана. Оно је, између осталог било третирано у оквиру тачке 4.10. Акционог плана. Међутим, ревизијом овог акционог плана, до које је дошло у 2016. години, ова активност је практично обрисана. То је учињено уз позивање да је материја уређена у другом планском документу који је усвојила Влада – Акционом плану за поглавља 23 преговора између Републике Србије и Европске уније.

Тачка 2.2.3. АП за поглавље 23 односи се на реализацију следеће препоруке: *Унапредити законски и административни оквир за спречавање сукоба интереса и*

поступање у случају када сукоб постоји. Осигурати добро разумевање овог концепта на свим нивоима.

У опису стања у погледу сукоба интереса се полази од констатације да је „успостављање механизма за спречавање и отклањање сукоба интереса у Републици Србији унапређено доношењем Закона о Агенцији за борбу против корупције“ (не каже се какво је било стање пре тога), али се такође констатује да је тим законом „уређено питање сукоба интереса које се односи само на функционере који врше јавне функције“. Како се даље каже, **„за остале запослене у државним органима и организацијама, не постоје или постоје само парцијалне законске одредбе за спречавање сукоба интереса“**. Акциони план се даље позива на један од годишњих извештаја Агенције, у којем је „неконзистентност прописа у овој области описана је као основна препрека“. Закључује се да „недостатак **јединственог правног оквира** којим ће се створити једнаки механизми за спречавање и отклањање сукоба интереса **за све запослене у јавном сектору** онемогућава ефикасно сузбијање ове појаве“. Услед (ове неконзистентности), „није довољно развијена свест о концепту сукоба интереса и начинима његовог спречавања на свим нивоима“. Најзад, изводи се закључак према којем је потребно **„предузети мере ради усаглашавања законских решења и практичне примене са међународним стандардима“**, будући да је Република Србија ратификовала одговарајуће међународне инструменте.

Међутим, да би се ови проблеми решили, АП за поглавље 23 (2.2.3.5.) предвидео је знатно уже активности - законом би требало „уредити спречавање **сукоба интереса државних службеника**“ (на основу резултата претходне анализе). За тај посао би било задужено Министарство државне управе и локалне самоуправе, рок је други квартал 2017, а резултат је „усвојен закон којим се уређује спречавање сукоба интереса у раду државних службеника на основу резултата анализе“.

АП за поглавље 23 (усвојен 2016) је непримећено знатно сузио планиране активности у погледу сукоба интереса у односу на оно што је било наведено у АП за спровођење антикорупцијске стратегије из 2013. Наиме, Акциони план за примену антикорупцијске Стратегије је предвиђао, у оквиру активности 4.10.1-4.10.3, усвајање закона којим би се на јединствен начин регулисало спречавање сукоба интереса **запослених у јавном сектору као и подношење и провере извештаја о имовини и приходима службеника у јавној управи**. Када се има у виду да је број запослених у јавном сектору, што укључује установе (култура, здравство, образовање), јавне агенције, јавна предузећа, предузећа у државном власништву, локалну самоуправу и друго неколико десетина пута већи од броја државних службеника, може се схватити у којој мери ова ставка Акционог плана за поглавље 23 представља корак уназад. Тај недостатак није носио штетне последице све док није протумачено, супротно језичком значењу, **да су обавезе из два акциона плана идентичне** и док ставка 4.10. није обрисана из Акционог

плана за примену антикорупцијске Стратегије (СГ РС 61/2016), уз објашњење да се њено спровођење „прати кроз Акциони план за поглавље 23, активност 2.2.3.5.“

У оквиру оригиналне верзије Акционог плана антикорупцијске Стратегије потреба за спровођењем релевантне активности (4.10. Успостављен систем за спречавање сукоба интереса запослених у јавном сектору)била је образложена на следећи начин:

„Успостављање механизма за спречавање и отклањање сукоба интереса у Републици Србији унапређено је под окриљем Агенције која има значајне надлежности у овој области. Међутим, Законом о Агенцији за борбу против корупције („Службени гласник РС”, бр. 97/08, 53/10 и 66/11 – УС), регулисано је питање сукоба интереса које се односи само на функционере који врше јавне функције. За остале запослене у државним органима, примењује се Закон о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05 – исправка, 83/05 – исправка, 64/07, 67/07 – исправка, 116/08 и 104/09) којим није на адекватан начин регулисано ово питање. Закон о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) уређује права, обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада и не регулише питање сукоба интереса. Стога, неопходно је створити јединствен правни оквир којим ће се створити једнаки механизми за спречавање и отклањање сукоба интереса за све запослене у јавном сектору. Ефикасна контрола спровођења одредби о спречавању сукоба интереса, незамислива је без адекватног механизма за подношење и проверу имовинских картица свих запослених у јавној управи. Стога је полазна основа спровођење студије изводљивости, како би се утврдио најподобнији модел спровођења контроле и дефинисања улоге руководиоца, интерних ревизора, Пореске управе, Агенције и других органа власти.“

Иако је штетно то што се одустало од уређивања сукоба интереса у целом јавном сектору, треба напоменути да ни план из 2013, да се *на јединствен начин* регулише ово питање није без мана. Наиме, постоје многе специфичности које оправдавају да се сукоб интереса у појединим јавним службама уреди другачије него код јавних службеника, а поготово за то да се пропишу посебна правила за запослене у јавним предузећима. С друге стране, разлике у положају и могућем сукобу интереса код државних службеника и оних који раде у покрајинској и локалној администрацији су сличне, што је довело и до тога да се и за потоње уведу готово истоветна правила када је њихов статус уређен законом (2016). Чини се да нема битних разлога да се на сличан начин не уреди и сукоб интереса код запослених у још једном делу јавног сектора – јавним агенцијама. Наиме, реч је о телима која су основана да би преузела један део послова који су раније вршили органи државне управе или би га вршили неки други организациони облици јавног сектора на чије запослене се примењује Закон о државним службеницима (нпр. независни државни органи).

Предлози ТС за измену и допуну

У Закону о јавним агенцијама („Службени гласник РС“, број 18/05, 81/05 – исправка), предвиђене су следеће промене:

Именовање вршилаца дужности

У Нацрту постоји члан 2. који гласи:

Члан 2.

У члану 33. став 1. после речи „именован“ и интерпункцијског знака запета, додају се речи: „односно ако директор није именован на јавном конкурс“ и запета.

Последица ове измене је да би норма гласила на следећи начин:

Вршилац дужности директора

Члан 33

Ако директору дужност престане пре времена на које је именован, ОДНОСНО АКО ДИРЕКТОР НИЈЕ ИМЕНОВАН НА ЈАВНОМ КОНКУРСУ, оснивач без јавног конкурса именује вршиоца дужности директора на предлог управног одбора, најдуже на шест месеци.

Вршилац дужности директора мора да испуњава услове за именовање директора.

Предлог ТС

Предлажемо да се допуна из Нацрта закона брише.

Образложење:

Ситуација у којој директори нису именовани на конкурс не треба да постоји. На основу члана 24. Закона о јавним агенцијама, директора именује оснивач на основу конкурса који спроводи Управни одбор. Чланове Управног одбора именује такође оснивач. На основу члана 12. Закона, оснивач републичких јавних агенција је Влада Србије. Дакле, спровођење Закона је у потпуности у рукама Владе Србије, која може да спречи наступање ситуације у којој конкурс не би био организован. Ако до тога ипак дође, ствар треба да буде очигледна и Влада би требало да отклони проблем, пре него настану штетне последице.

С друге стране, постојећа одредба из Нацрта омогућава да се без икаквог ограничења и још горе него што је сада прописано, у недоглед одржава в.д. стање, тако што би сваких шест месеци био именован нови вршилац дужности.

Наиме, правни основ је постављен потпуно објективно („директор није именован на јавном конкурс“). **Текст Нацрта закона омогућава** да се именује в.д. директора не само у ситуацији када је конкурс спроведен али нико од кандидата није задовољио услове, већ и онда када има добрих кандидата али **Влада не жели да их именује, као и у ситуацијама када никакав конкурс није ни расписиван.**

Алтернативно, уместо брисања, Министарство може да осмисли и неко друго решење, у посебном члану, које би поставило рокове управном одбору за расписивање и спровођење јавног конкурса, оснивачу за именовање по одржаном јавном конкурс, рокове за понављање неуспелог јавног конкурса итд.

Евентуални изузетак од општих правила би могла да представља ситуација када је конкурс окончан, али директор није именован, а у међувремену Владе постане „техничка“ (пад Владе, парламентарни избори), па нема право да врши именовања. За такву ситуацију би се могла сачинити посебна одредба.

Посебно да напомињемо да се у актуелном образложењу уопште не образлажу разлози за промену која се налази у Нацрту, већ се само препричава садржај одредбе.

Конкурс за запошљавање

Текст нацрта:

Члан 3.

После члана 34. додају се нови назив и члан 34А који гласи:

„Заснивање радног односа са запосленима у јавној агенцији

Члан 34А

Радни однос у јавној агенцији заснива се након спроведеног јавног конкурса који спроводи конкурсна комисија сходном применом одредби овог закона које се односе на јавни конкурс директора.

Са изабраним кандидатом на конкурс се у року од 15 дана од дана доношења одлуке о избору заснива радни однос закључењем уговора о раду.

Кандидат у јавном конкурс може да оствари право на заштиту пред судом опште надлежности у року од 15 дана од достављања одлуке о избору кандидата.

Ако суд поништи одлуку о избору кандидата запосленом који је изабран на конкурс престаје радни однос најкасније у року од 30 дана од дана достављања правноснажне судске одлуке.“

Предлог ТС:

Постојећи текст се чини прихватљивим. Међутим, имајући у виду да се према ставу 1. новог члана 34А предвиђа сходна примена одредаба истог закона које се односе на конкурс за директора, скрећемо пажњу да постоји озбиљан проблем који би требало решавати широм интервенцијом у члановима 25. до 29. Закона. Наиме, ове норме су далеко иза постигнутог стандарда када је реч о Закону о јавним предузећима из 2016. (такође предвиђа избор директора на конкурс), па испод те границе свакако не би требало ићи.

У садашњим одредбама је прописано следеће:

Оглашавање јавног конкурса

Члан 25

Јавни конкурс за именовање директора оглашава се у "Службеном гласнику Републике Србије" и још једном дневном јавном гласилу које излази у целој Републици Србији.

Рок за подношење пријава на јавни конкурс не може бити краћи од 15 дана од оглашавања јавног конкурса у "Службеном гласнику Републике Србије".

Садржина огласа о јавном конкурс

Члан 26

Оглас о јавном конкурс садржи услове које кандидат мора да испуњава за именовање, доказе који се прилажу уз пријаву на јавни конкурс, рок за подношење пријава, орган коме се пријаве подносе, лично име лица које даје обавештења о јавном конкурс, податке о изборном поступку, рок у коме се кандидати обавештавају о томе када почиње изборни поступак и друге податке значајне за поступак именовања.

Изборни поступак

Члан 27

Управни одбор најпре саставља списак кандидата који испуњавају услове за именовање и потом међу њима спроводи изборни поступак.

У изборном поступку се, према мерилима одређеним актом о оснивању јавне агенције, утврђује стручна оспособљеност сваког кандидата.

После спроведеног изборног поступка управни одбор саставља листу кандидата који су у изборном поступку постигли захтевани резултат и подноси је оснивачу.

Именовање директора

Члан 28

Оснивач именује директора са листе кандидата коју му је поднео управни одбор.

Решење о именовану директора оснивач доставља свим кандидатима који су се пријавили на јавни конкурс.

Кандидат који је учествовао у изборном поступку има право на увид у доказе које је именовани кандидат приложио уз пријаву на јавни конкурс и у документацију изборног поступка, под надзором службеног лица.

Ако ниједан кандидат није постигао захтевани резултат јавни конкурс се понавља, а кандидати обавештавају да јавни конкурс није успео.

Права кандидата који није именован

Члан 29

Кандидат који није именован не може жалбом побијати решење о именовану.

Он може водити управни спор против решења о именовану ако сматра да испуњава услове за именовање а није учествовао у изборном поступку, да је именован кандидат који не испуњава услове за именовање, да су се у изборном поступку десиле такве неправилности које би могле утицати на објективност његовог исхода или да постоје неки други законом одређени разлози за вођење управног спора.

Ако суд поништи решење о именовану, оснивач разрешава директора најкасније у року од 30 дана од пријема правноснажне судске одлуке.

Коментар и предлози ТС:

У члану 25. ст. 1. би поред огласа у „Службеном гласнику Републике Србије“ и још једном дневном јавном гласилу које излази у целој Републици Србији, требало предвидети као обавезу и оглашавање на сајту саме јавне агенције, као и сајту оснивача, односно другом одговарајућем сајту (нпр. сајт Службе за управљање кадровима, где се објављују интерни и јавни конкурси за положаје у државној управи).

У члану 26, поред постојећих података требало би прецизирати да се морају објавити и подаци о критеријумима за рангирање кандидата. Такође, у посебној одредби би требало прописати минималне услове конкурса у погледу школске спреме, година радног искуства и слично, као и критеријума на основу којих се кандидати могу рангирати. Ове норме би се могле кројити по почетном узору на оне из Закона о јавним предузећима и пратећих подзаконских аката, а требало би их и унапредити ако за то постоји спремност.

У члану 27. или у посебној одредби, требало би прецизирати начин утврђивања стручне оспособљености кандидата који испуњавају услове. Став 2. предвиђа да се стручна оспособљеност одређује „према мерилима одређеним актом о оснивању јавне агенције“. Сматрамо да то није исправан приступ. Наиме, посебни оснивачки акти могу и треба да донесу нека специфична мерила за одређену јавну агенцију – нпр. владање неком посебном вештином. С друге стране, општа

мерила би принципијелно требало поставити тако да одговарају свакој јавној агенцији – нпр. познавање области рада јавне агенције, предлог плана активности јавне агенције, знање страног језика, дужина претходног радног искуства на руководећим положајима и друго.

Битно је додати у члан 27. одредбу према којој би Управни одбор био дужан да поднесе оснивачу не само листу кандидата који су „у изборном поступку постигли захтевани резултат“, већ и да та листа прикаже резултате рангирања по свим постављеним критеријумима. Тако ће оснивач добити јасну слику ко је међу кандидатима био бољи од других. С тим у вези, требало би (овде или у члану 28) да постоји и одредба према којој би оснивач био у обавези да именује прворангираног кандидата са листе, као што је прописано у Закону о јавним предузећима из 2016, а не било којег који испуњава услове.

У ставу 1. члана 28. (ако није у члану 27), требало би да буде прописана обавеза именовања прворангираног кандидата са јавног конкурса на место директора.

У члану 28. ст. 3. прописана је могућност увида противкандидата „у доказе које је именовани кандидат приложио уз пријаву на јавни конкурс и у документацију изборног поступка, под надзором службеног лица“. Поред ове одредбе, требало би да постоји и нова која би уређивала приступ информацијама од стране неканидата. Другим речима, требало би прописати шта ће Управни одбор, односно оснивач објавити и пре него што им било ко затражи (нпр. податке о броју бодова по сваком од критеријума за прворангираног, податке о оценама за остале учеснике (можда анонимизовано), податке о времену предузимања појединих радњи од стране Управног одбора и слично.

У члану 28. ст. 4. прописано је да се конкурс понавља ако ни један кандидат није постигао захтевани резултат, али не и рок за организовање новог конкурса.

У члану 29. ст. 1. није предвиђен као правни лек жалба за побијање решења о именовању, а у ст. 2. и 3. се говори о разлозима за вођење управног спора и последицама усвајања тужбе у управном спору. Међутим, ово је врло непрактично решење. Од момента окончања конкурса и именовања директора, до момента пресуђења у управном спору може протећи и годину дана, за које време би функцију обављао незаконито именовани директор. Уместо тога, боље би било да постоји могућност жалбе, па би у овом члану требало предвидети решење, можда по узору на Закон о државним службеницима.

Скрећемо пажњу и на то да из сличних разлога има простора за побољшања и када је реч о нормама које се односе на поступак разрешења директора јавних агенција, где би требало увести заштиту од самовоље, најмање једнаку оној која постоји када је реч о разрешењу службеника на положају.

Сукоб интереса код запослених

Док се на директора и чланове управног одбора јавне агенције примењују правила о сукобу интереса из Закона о Агенцији за борбу против корупције, будући да је реч о јавним функционерима, за запослене у јавним агенцијама не важе ни та правила, ни она која се примењују на државне службенике.

Сматрамо да би било примерено да се у овом случају примене правила која важе за државне службенике, а најједноставнији пут до тога је уношење новог става 3. иста постојећег става 2. у члану 7. Закона (и промена нумерације осталих ставова):

„На запослене у јавној агенцији примењују се сходно обавезе и ограничења из закона који уређује сукоб интереса код државних службеника.“

Закон о државним службеницима, између осталог, у члану 25. уређује питање примања поклона од стране државног службеника, а у погледу питања повезаних лица упућује на Закон о Агенцији за борбу против корупције, који се примењује на сукоб интереса јавних функционера. Члан 26. уређује додатни рад, који је дозвољен ако постоје следећи услови:

- писмена сагласност руководиоца
- да се обавља ван радног времена
- да није забрањен посебним законом или другим прописом
- да не ствара „могућност сукоба интереса“
- да не утиче на непристрасност рада државног службеника

Исти члан предвиђа да „сагласност руководиоца није потребна за додатни научноистраживачки рад, објављивање ауторских дела и рад у културно-уметничким, хуманитарним, спортским и сличним удружењима“.

Постоје такође ограничења за рад у удружењима, обавеза обавештавања о додатном раду (члан 27). Члан 28. забрањује оснивање привредних друшатава, јавне службе и предузетништво. Службеници такође имају обавезу да пренесу управљачка права у привредном субјекту на друго лице у фирмама чији су власници, једнако као и јавни функционери. У члану 29. прописано је ограничење чланства у органима правних лица. „Државни службеник не сме бити директор, заменик или помоћник директора правног лица, а члан управног одбора, надзорног одбора или другог органа управљања правног лица може бити једино ако га именује Влада или други државни орган.“

За решавање сукоба интереса је од кључног значаја одредба члана 30 - пријављивање интереса у вези с одлуком државног органа. „Државни службеник дужан је да непосредно претпостављеног писмено обавести о сваком интересу који он, или с њиме повезано лице, може имати у вези са одлуком државног

органа у чијем доношењу учествује, ради одлучивања о његовом изузећу. Овим нормама се „не дира у правила о изузећу прописана законом којим се уређује општи управни поступак“.

Закон о државним службеницима предвиђа поједине теже повреде радних обавеза које су у вези са кршењем ових одредби, а последица може да буде и прекид радног односа.

Иако је из много разлога потребно да се правила о сукобу интереса државних службеника побољшају и таква каква су могу да повећају одговорност запослених у јавним агенцијама. У случају да дође до побољшања норми о сукобу интереса у Закону о државним службеницима, то би аутоматски довело до тога да се правила побољшају и када је реч о запосленима у јавним агенцијама.

Актуелни став 3. члана 7. Закона о агенцијама би могао да остане у истом тексту као што је и сада:

„Актом о оснивању јавне агенције могу се одредити послови које запослени у јавној агенцији, ради спречавања сукоба приватног и јавног интереса, не могу вршити у своје име и за свој рачун или у име и за рачун неког другог правног или физичког лица.“

У том случају, он би служио само као основ да се на генералан начин, оснивачким актом агенције, пропишу неспојиви послови, уместо да се то одређује у сваком конкретном случају, одлуком руководиоца на захтев запосленог.

Београд, 30. октобар 2017.

За Транспарентност – Србија

Програмски директор

Немања Ненадић